



**DEPREMDEN
ETKİLENEN BÖLGEDE
KADINA YÖNELİK
ŞİDDETLE MÜCADELE
MEKANİZMALARI**

15-19 EYLÜL 2025



Depremden Etkilenen Bölgede Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Mekanizmaları

15-19 Eylül 2025

Depremden Etkilenen Bölgede Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Mekanizmaları

15-19 Eylül 2025

6 Şubat 2023'te gerçekleşen ve 10 ili etkileyen depremler sonrasında bu illerde kadına yönelik şiddetle mücadele mekanizmalarının durumuna ilişkin izleme yapmak üzere Mor Çatı olarak 2023 yılında deprem bölgesine iki ziyarette bulunmuş ve gözlemlerimizi raporlaştırmıştık¹. 2025 Eylül ayında mevcut durumdaki değişimleri gözlemlemek ve takip etmek üzere üçüncü kez deprem bölgesine, bu kez Adıyaman, Kahramanmaraş, Hatay ve Adana illerine giderek ŞÖNİM'ler, barolar, belediye birimleri ve sivil toplum örgütleriyle görüşmeler gerçekleştirdik. Ziyaret ettiğimiz illerde genele ilişkin gözlemimiz depremlerin üzerinden iki buçuk yıl geçmişken, afetin etkilerinin pek çok alanda hâlâ devam ettiği, başta altyapı olmak üzere sorunların sürdüğü ve bu koşulların adeta normalleştiği oldu. Bu raporda, deprem bölgesinden edindiğimiz izlenimleri, kadına yönelik şiddetle mücadeleden sorumlu kurumların mevcut durumunu ve uygulanabilecek politikaları aktaracağız.

Depremden etkilenen 11 ilin hem etkilenme hem de deprem sonrası yeniden inşa derecelerinin birbirinden farklı olduğunu gördük. Örneğin, Hatay ve Adıyaman'da depremin etkileri tüm şehir merkezinde ve ilçelerde halen çok belirginken, Maraş'ta depremden etkilenen bazı mahalleler ve konteyner alanlar dışında şehrin görebildiğimiz kısımları yeniden yaşanabilir hale gelmişti. Benzer bir durumun kadına yönelik şiddetle mücadele mekanizmaları için de geçerli olduğunu gördük. Aradan geçen iki buçuk yıla rağmen Adıyaman ve Hatay'da bazı kurumlar halen kalıcı, adres bilgisi yaygın şekilde bilinen ve fiziken kolay ulaşılabilir mekanlara yerleşmediği gibi, bu kurumların bütçe yetersizlikleri nedeniyle bir süre daha tam ve yeterli hizmet veremeyebileceğini öğrendik.

Buna ek olarak, yoğun biçimde devam eden inşaatlar nedeniyle onarılamayan ya da bozulan yolların kadınların şehir içerisindeki hareketini kısıtladığını gördük. Görüşmelerimizde, mülki amirlerin konteyner kentlerin kapanması için harekete geçtiği ve konteynerlerde yaşayanlara şehir çeperlerine yeni inşa edilen toplu konut tarzı evlere yerleşmeleri için baskı yapıldığı aktarıldı. Bu baskının bir parçası olarak konteyner kente günde sadece bir

1 İlgili raporlar için bakınız: Depremden Etkilenen Bölgede Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Mekanizmaları <https://morcati.org.tr/izleme-raporlari/depremden-etkilenen-bolgede-kadina-yonelik-siddetle-mucadele-mekanizmalari/>, Depremden Etkilenen Bölgelerde Kadınların Şiddetten Uzaklaşma Deneyimleri ve Destek Mekanizmaları <https://morcati.org.tr/izleme-raporlari/depremden-etkilenen-bolgelerde-kadinlarin-siddetten-uzaklasma-deneyimleri-ve-destek-mekanizmalari/>

saat su verildiğini ve bunun hangi saat olacağını önceden bildirilmediğini öğrendik. Bu uygulamaların konteynerde zaten zorlu koşullarda yaşayan, ücretsiz ev işlerini, çocuk ve yaşlı bakımını üstlenen kadınların gündelik hayatını daha da zorlaştırdığını gördük. Ayrıca, şehirlerde toplu taşıma ağının hâlâ eskisi gibi işlemediği düşünüldüğünde, yeni inşa edilmiş alanlara taşınan kadınların şehir merkezine ulaşımı da fiilen engelleniyor.

Tüm bu faktörlerin bir araya gelmesi, yalnızca fiziksel ulaşılabilirlik bakımından dahi kadına yönelik şiddet mekanizmalarındaki aksaklıkları özetlemeye yetiyor. Ayrıca, konteynerlerdeki dar alanlarda fazla kişinin bir arada yaşaması zaman zaman kadınlara ve çocuklara yönelik erkek şiddetini perçinlerken, uzaklaştırma tedbiri gibi mekanizmaların işleyişini zorlaştırıyor. Örneğin, yeni konteyner tahsis yapılmaması nedeniyle kadınların şiddet faillerinin yakınında yaşamaya devam etmek zorunda kaldıklarını öğrendik. Dahası, deprem sonrası yaşanan kayıpların yanı sıra, yeni yapılan konutlara yerleşen kadınların komşuluk ilişkilerinden koparıldıkları için şiddet anında destek talep edebilecekleri sosyal ağlarından da uzak kaldıklarını gördük. Görüştüğümüz barolar ve sivil toplum örgütleri, kadınların sıcak şiddet durumlarında güçlük de olsa uzaklaştırma kararı alabildiğini aktardı.

Türkiye’de mevcut ekonomik kriz ve derinleşen kadın yoksulluğu, afet bölgesinde barınma krizini de derinleştiriyor. Mor Çati’de kadınlarla kurduğumuz dayanışmadan biliyoruz ki artan yoksulluk ve maddi kısıtlar kadınların şiddetten uzaklaşma çabasını zorlaştırıyor. Deprem bölgesinde de benzer bir durumun yaşandığına şahit olduk. Deprem sonrası kentsel altyapının tam anlamıyla işler hâle gelememiş olmasının depremde hasar görmeyen ya da yeni inşa edilen konutların kiralarının çok yükselmesine sebep olduğunu öğrendik. Bu durum, şiddetten uzak ve bağımsız bir hayat kurmak isteyen kadınların ev bulmasını neredeyse imkansız hale getiriyor.

Bu raporda yer alan, kadına yönelik şiddetle mücadele mekanizmaları ve bu mekanizmaları işletmekle yükümlü kurumlara ilişkin gözlemler, böyle bir arka planda şekillenmekte.

Kadınların İhtiyaçları ve Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Mekanizmaları

Kurum görüşmelerimiz esnasında kadına yönelik şiddetle mücadeleden sorumlu kurumların bu konuyu birincil öncelikleri olarak almadıklarını gözlemledik. Kadınların en büyük zorluğu ve ihtiyacı nedir diye sorduğumuz tüm ziyaretlerimizde barınma ve istihdam cevabını aldık. Bu minvalde ASHİM'ler eylem planlarını kadınların ekonomik güçlenmesi üzerine odakladıklarını anlattılar. Hatta il eylem planlarında özellikle kadınların ekonomik yaşama katılması ve kadın üretici kooperatifleri gibi çalışmalara öncelik verdiklerini ilettiler. ASHİM'ler arasında İŞKUR'la ortak projeler yürütme planı olanlar vardı. Deprem sonrası ekonomik kaynakların azalması, iş imkanlarının daralması, hayat pahalılığı gibi sorunlardan sıkça bahsedildi. Kentlerin çalışanlar için bile yaşanabilir olmadığı, sığınağa giden ya da şiddetten farklı şekillerde uzaklaşmaya çalışan, kendisine bağımsız hayat kurmak isteyen kadınlar için daha da zorlayıcı olabileceği de ifade edildi. Özellikle depremin hemen sonrasında akut dönemde boşanmak isteyen, kocasının ya da ailesinin yanından ayrılmak isteyen kadınlara konteyner tahsisi yapılamadığını, sonrasında ise eve çıkmak isteyen kadınlar için eşya desteği ya da kira desteği gibi destekler olmadığını ve bunların barınma sorunlarını daha da derinleştirdiğini ifade ettiler.

Başta maddi destekler olmak üzere, deprem sonrasında planlanan sosyal desteklerin aile merkezli planlandığını ve kadınların özgül ihtiyaçlarının görülmediğini öğrendik. Bu planlama yüzünden özellikle aile içinde şiddet gören kadınların ihtiyaç duyduğu desteklerin hanenin erkek üyelerine verildiği, bu yolla kadınların pek çok maddi kaynaktan mahrum bırakıldığı da anlatıldı. Deprem bölgesine ayrılan desteklere erkekler tarafından el konmasının kadınların yaşadığı şiddeti derinleştirdiği ve şiddetten çıkmasını zorlaştırdığı, yalnız yaşayan ya da boşanma aşamasında olan kadınların da bu sosyal desteklerden kolaylıkla faydalanamadığı da paylaşıldı.

Ziyaret ettiğimiz kurumların çalışanları, deprem sonrası dönemde kadına yönelik şiddete ilişkin veri tutmadıklarını söyleyerek ancak bireysel ve anekdotal gözlemlerini paylaşabildiler. Maraş'ta görüştüğümüz ASHİM ve ŞÖNİM çalışanları, deprem sonrasında şiddet artış seyrinin diğer yıllardan farklı olmadığını, bunun da şiddetle mücadele ve haklar konusundaki bilinirliğin artmasıyla alakalı olabileceğini söylerken, Hatay ŞÖNİM'deki çalışanlar hem şiddetin hem daha önceden bilinen vakalardaki şiddetin derece ve sıklığının (aynı kadının birden çok araması gibi) arttığını söylediler. Özellikle ve nitelikli veri tutulmamasının doğurduğu ve iki buçuk yılın sonunda hâlâ devam eden sorunlardan birinin de önleyici çalışmaların eksikliği olduğunu gözlemledik. Kamu kurumu ve sivil toplum örgütü çalışanlarının yalnızca kendi inisiyatifleriyle önleyici çalışmalar yürütebildiklerini gördük. Örneğin, Hatay ŞÖNİM çalışanları konteyner kentlerdeki aydınlatmasız boş alanların ya da boşaltılmış konteynerlerin çocuklara ve kadınlara yönelik cinsel şiddet için riskli alanlar olduğunu, konteynerkent yönetiminin bu alanlarla ilgili önlem alması gerektiğini ancak bu önlemlerin sık sık ara gözden kaçabildiğini söylediler.

Kamu kurumları dışında görüştüğümüz kişilerse, kadına yönelik şiddetin, çocuk ihmal ve istismarının arttığına yönelik gözlemlerini paylaştılar. Bu gözlemler, bilhassa konteynerlerdeki yaşam alanlarının çok dar olmasının kalabalık aileler için bir hayat kurmayı zorlaştırmasına dayanıyordu. Yaşam alanlarının sıkışıklığı, özellikle kadınların kocalarının aileleriyle aynı konteyneri paylaşmak zorunda kalması, kadınlar için şiddet riskini, çocuklar için de şiddete uğrama ve/veya tanık olma riskini artırdığını belirttiler. Bununla birlikte, kadınların ve çocukların farklı farklı kişilerden şiddet görme riskinin de şiddet sıklığıyla beraber arttığını duyduk.

Konteyner kentlerdeki aydınlatma eksikliği, ortak banyo ve tuvalet kullanımı gibi fiziksel olarak zorlayıcı koşullar, kadınları ve çocukları cinsel şiddete ve istismara daha açık hale getiriyor. Ayrıca çocukların yetişkinlerin hayatının çok içinde olduğu, şiddete de cinselliğe de yakından tanık olduğu, o yüzden akrantar arasında hem cinsellik konuşmalarının hem şiddet uygulama davranışının arttığı da paylaşılan gözlemler arasında yer aldı. Kız çocuklarının eğitimden koştığı, sık sık evliliğe zorlandığı da sık sık paylaşılırken, Maraş ŞÖNİM çalışanları bu konuda bir strateji belgesi hazırlığında olduklarından bahsettiler.

Ziyareti gerçekleştirdiğimiz dönemde bölgedeki en büyük başlıklardan biri konteynerlerin boşaltılması ve konteynerlerde kalanların yeni yapılan binalarda kalıcı ikamete yönlendirilmesiydi. Bu süreçte kadınların hak sahipliği üzerinden doğrudan ve dolaylı şiddete daha açık hale geldiğini gözlemledik. Nitekim konteynerlerde ve sonrasında yeni yapılan konutlarda hak sahipliğinin neredeyse otomatik olarak erkeklere verildiğini, erkeklerin kadınları konteynerden ya da evden atmak, eşyaları boşaltmak gibi yöntemlerle de kadınlara şiddet uyguladığını duyduk. Böyle durumlarda hak sahibi olmadığı için kadınların başvurabileceği bir kamu mekanizması bulunmuyor. Hak sahipliğinin erkeklere verilmesinin bir sonucu da mal rejimi davalarındaki zorluklar: Evini kaybeden hanelerde boşanma durumunda yeni konut teslim edilmeden mal rejimi davaları görülemiyor, mal paylaşımı yapılamıyor ya da kadınlar gayrimenkulden hakları olanı alamıyorlar. Bunun yanı sıra deprem sonrası kadınların miras hakkının sıkça ihlal edildiğini, özellikle aile işletmeleri ya da arazilerin miras bölüşümünde kız çocuklarının dışlandığını, akrabalarının kadınları şiddet yoluyla mirastan feragat etmeye zorladığını da öğrendik.

Depremin hemen sonrasındaki akut dönemde kadına yönelik şiddetle mücadelede destek mekanizmaları bir süreliğine hiç işlemediğini önceki ziyaretlerimizde de tespit etmiştik. Bu mekanizmaların tekrar işlemeye başlamasının ancak zamana yayılarak ve parçalı biçimde gerçekleştiğini gördük. Örneğin Maraş ve Adıyaman'da sığınaklar depremden ancak altı ay kadar sonra yeniden açılmış; Hatay'da ise ziyaretimiz sırasında sığınak henüz geri açılmamıştı. Sığınak ihtiyacı olan kadınlara sunulan tek seçenek ise başka şehirlere nakildi. Konuştuğumuz kurum çalışanları, sığınak açılabilmesi için en gerçekçi buldukları yöntemin fon kuruluşlarından hibe almak olduğunu aktardı. Hem Adıyaman'da hem Hatay'da belediyenin sığınak açma planı olduğunu, fakat kaynak yetersizliği nedeniyle bunun kısa vadede gerçekçi olmayabileceğini öğrendik. Akut dönemde bir süre kapalı kalan barolar 6284 sayılı Kanun kapsamında hukuki destek vermeye kısa süre içerisinde yeniden başlamıştı. Tedbir kararlarının kısıtlılığını ve deprem bölgesinde şiddete karşı hukuki yaptırımların uygulanmasındaki güçlükleri, çalışmalarını etkileyen başlıca sorunlar olarak ifade ettiler.

Depremiñ üzerinden geçen zamanda çok faal hale gelen sosyal hizmet merkezlerinde sosyal yardım, aynı ve maddi desteğini yanı sıra şiddet başvurularının alınmasına rağmen kadına yönelik şiddet özelinde deneyimli personelin bu merkezlerde bulunmaması göze çarpıyor. Özellikle kırsal alanlarda SHM'lerdeki kadın irtibat noktaları, kadınların şehir merkezlerine ulaşmakta yaşadıkları zorluklar sebebiyle tüm bu ihtiyaçlar için gidebilecekleri tek kurum olma özelliği taşıyor. Fakat kamudaki tasarruf tedbirleri nedeniyle SHM'lerin imkanları da azalmış durumda. Bunun yanı sıra, hem Adıyaman'da hem Hatay'da belediyeler ve ASHİM gibi kamu kurumlarının kadınları odağa alan yeni birimler kurduğunu, fakat bu birimlerin detaylı görev tanımının ve diğer hizmetlerden nasıl ayrıştıklarının henüz netleşmediğini; buna ek olarak bütçe ve personel kısıtlılıklarının da söz konusu olduğunu öğrendik. SHM'ler gibi bu birimler de ihtiyaç tespiti ve sosyal yardım yapmakta, tek tük de olsa şiddet başvurusu aldıklarında ise kamu psikologlarına yönlendirmekteler. Örneğin, Hatay Büyükşehir Belediyesi'nin 2024 seçimlerinin ardından Kadın Danışma Merkezi kurduğunu öğrenip merkezi ziyaret ettik. Merkezin daha çok kadınların maddi ve aynı ihtiyaçları karşılamaya odaklandığını, yoksullukla mücadele amacıyla çalıştığını ve şiddet özelinde herhangi bir çalışmanın olmadığını öğrendik.

Ziyaret ettiğimiz üç şehirde de Suriyeli nüfus yoğun olarak yaşadığı için şiddete maruz kalan göçmen kadınlar için mevcut destek mekanizmalarını da sorduk. Göçmen kadınlar için bu mekanizmalara ulaşmanın daha da zor olduğunu, deprem bölgesinde önyargı ve ayrımcılığın yaygın olduğunu öğrendik. Konuştuğumuz kişiler, özellikle ocuk evlilikleri, şiddet gibi konuların göçmenler söz konusu olduğunda normalleştiğini, göçmen kadınlar destek arasalar dahi "onların kültüründe şiddet zaten çok normal" diye görmezden gelindiğini anlattılar. Ayrıca göçmen kadınların sığınaklara kabulü konusunda ciddi zorluklar yaşandığını, 6284 sayılı Kanun'un açık maddelerine rağmen göçmen kadınların şiddetle mücadele mekanizmalarından dışlanabildiğini de öğrendik.

Kadına yönelik şiddetle ve ihtiyaçlarla ilgili konuşurken, çocuklar ve gençlerle ilgili sorunlar da sık sık gündeme geldi. Önce adır kentlerde, sonra da konteyner kentlerde ocuk istismarının çok arttığını, bu denetimsiz toplu yaşam alanlarının çocukları da istismara açık hale getirdiğini hem kamu hem sivil toplum çalışanları dile getirdi. Bunun yanı sıra, çocuklar bu yaşam alanlarında erkek şiddetine hem uğramaya hem de tanık olmaya daha açık hale geliyorlar. Ayrıca, ebeveynlerini kaybetmiş çocukların bakım ve velayet sorunu, miras haklarına el koymaya çalışan aile bireylerinin şiddeti gibi başlıklar da dillendirildi. Her ne kadar bu sorunlar tespit edilmiş olsa da, bunlara ilişkin sistematik bir çözüm ya da ulaşılabilir bir mekanizma planlandığına ilişkin bilgi edinemedik. Bunun tek istisnası, kız çocuklarının zorla evlendirilmesine karşı Adıyaman, Maraş ve Hatay'da geliştirilmeye çalışılan stratejiler. Aile ve Sosyal Hizmetler İl Müdürlüklerinde bu konuda özellikle çalışma yapıldığı her üç şehirde de belirtildi.

Daha önceki raporlarımızda da dile getirdiğimiz üzere, deprem sonrasında barınmaya dair sorunlar, bunların aradan geçen zamana rağmen çözülememesi ve ne sosyal desteklerde ne de yeniden yapılanma süreçlerinin kadınların ihtiyaçlarına uygun tasarlanması hem kadınları ve çocukları erkek şiddetine genel olarak daha açık hale getiriyor, aynı zamanda yeni erkek şiddeti biçimleri ortaya çıkmasına zemin hazırlıyor. Örneğin, deprem sonrasında erkeklerin arabalarını alıp köye götürerek kadınların şehir içinde ulaşımını

kısıtladığını; konteyner ve hak sahipliğinin otomatik olarak erkeklere verilmesi nedeniyle ise erkeklerin kadınları konteynerden çıkarmak ve eşyaları boşaltmak gibi yöntemlere başvurduğunu öğrendik. Buna karşılık, şiddet karşısında destek alınabilecek kurumlar ya tamamen işlevsizleşmiş ya da tasarruf tedbirleri nedeniyle daralan olanaklar, muğlak görev tanımları ve çoğu zaman birden fazla işi aynı anda yapma yükümlülükleri nedeniyle ciddi şekilde güçsüzleşmiş durumda. Kurumların ulaşılabilirliği hem fiziksel olarak hem de bilinirlik açısından kısıtlı. “Afetin hâla devam ettiği” fiziksel koşullar nedeniyle kadına yönelik şiddetle mücadele ile sorumlu kurumların güçlendirilmesi öncelikli bir ihtiyaç olarak görülmediği gibi, arada geçen uzun zamana rağmen kısa vadede böyle adımların atılması kurumlarda çalışanlar tarafından beklenmiyor.

Daha önceki raporlarda bahsettiğimiz gibi, deprem bölgesinde kamu kurumlarında ve belediyelerde çalışan ve kadınlara destek vermesi gereken kişilerin kendileri de depremden doğrudan zarar gördüler. Desteksiz kalmaları ve depremden sonra yaşadıkları zorlukların görülmemesi, çalışanları daha da yıprattı. Bazı şehirlerde ASHİM çalışanlarına Bakanlık tarafından süpervizyon desteğinin verildiğini, ancak bu desteğin akut dönemle sınırlı olduğunu ve görece normalleşme sürecinde desteğin kesildiğini öğrendik. Dolayısıyla gerek kamuda gerekse sivil toplum örgütlerinde kadına yönelik şiddetle mücadele mekanizmalarında görev alan kişiler de yorgun olduklarını, depremin etkilerinin sürmesinin kendilerini yıprattığını, mekanizmaların henüz tam anlamıyla çalışmamasının üzerlerindeki yükü artırdığını sık sık dile getirdiler. Erkek şiddetine maruz kalan kadınlara destek veren sivil toplum örgütlerinin çalışanları ve gönüllüleri ayrıca deprem bölgesine yönelen mali kaynakların giderek azaldığını, çalışmaların ancak proje döngüsü içinde yapılabildiğini ve sürdürülebilir olmadığını paylaştılar.

6 Şubat depremlerinin üstünden geçen üç seneye rağmen, bölgenin büyük bir kısmında, başta altyapı ve barınma olmak üzere pek çok ihtiyaç yakıcı bir şekilde devam ediyor. Depremden etkilenmiş tüm grupların özellikle ihtiyaçlarına da mevcut kaynaklarla cevap verilemiyor. Güvenlik, ekonomik destek, psikososyal destek gibi ihtiyaçlar da bu nedenle depremin üstünden geçen üç seneye rağmen hâlâ hissediliyor. Kadınların özellikli ihtiyaçları söz konusu olduğunda, bu eksikliğin daha da fazla hissedildiğini gördük. Kadına yönelik şiddetle mücadele etmesi gereken kurumlar deprem öncesi faaliyetlerine geri dönemediği için kadına yönelik şiddetle ilgili koruyucu ve önleyici politikalar ve uygulamalar geliştirilemiyor. Afet sonrası devam eden koşullarda farklılaşan ihtiyaçlar da hâlâ görünmez durumda. Afet sonrası yeniden yapılandırma süreçlerinde kadına yönelik şiddetle mücadele ve sosyal destek mekanizmalarının güçlendirilmesi kamu kurumlarının öncelikli gündemi olmalı. Bu alana merkezi bütçeden ayrılan pay artırılmalı, kamu kurumlarının kapasitesi güçlendirilmeli ve tüm bu politika ve uygulamalar toplumsal cinsiyet eşitliği bakış açısıyla yürütülmeli.

Depremden 2,5 yıl sonra gerçekleştirdiğimiz bu ziyarette, başka Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı olmak üzere, kadına yönelik şiddetle mücadeleye yükümlü kurumların afet nedeniyle katmanlı hale gelen kadınların ihtiyaçlarına yanıt vermekte eksik kaldığını bir kez daha gördük. Gözlemlerimiz ve edindiğimiz bilgiler bizlere acil olarak kamu kurumları tarafından atılması gereken adımları gösterdi, bunlara dair önerilerimizi sizlerle paylaşıyoruz:

- Afet sonrası yeniden yapılandırma süreçlerinde, kadına yönelik şiddetle mücadele ve sosyal destek mekanizmalarının güçlendirilmesi, kamu kurumlarının öncelikli gündemi haline getirilmesi,
- Kadına yönelik şiddetle mücadele mekanizmalarında sunulan destek hizmetlerin aksamaması ve yeterli hizmet sunulabilmesi için merkezi bütçeden ayrılan pay artırılması,
- Kadına yönelik şiddetle mücadeleden sorumlu kamu kurumlarının hem fiziksel hem de personel kapasitesi güçlendirilmesi, kurum çalışanlarının tükenmişlik yaşamaması için süpervizyon desteğinin sürekliliğinin sağlanması,
- Tüm politika ve uygulamaların, toplumsal cinsiyet eşitliği bakış açısıyla ve kadınların özgül ihtiyaçlarını gözetenek yürütülmesi
- Şiddet vakalarına ilişkin nitelikli veri tutulması ve bu veriler ışığında önleyici çalışmalar geliştirilmesi,
- Konteyner kentlerdeki aydınlatma eksikliği ve boş alanlar gibi cinsel şiddete zemin hazırlayan fiziksel riskleri ortadan kaldıracak önlemler geliştirilmesi,
- Sosyal yardımların aile merkezli olmaktan çıkarılması; şiddet gören, yalnız yaşayan veya boşanma aşamasında olan kadınların doğrudan faydalanabileceği şekilde planlanması,
- Çocuk istismarını ve kız çocuklarının zorla evlendirilmesini engellemek için bölgeye özgü risklerin de farkında çözüm mekanizmalarının hayata geçirilmesi,
- Yeni konutlara geçiş ve hak sahipliği süreçlerinde kadınların mülkiyet ve miras haklarını koruyacak, erkek şiddeti karşısında kadınları güvencesiz bırakmayacak hukuki ve idari düzenlemeler yapılması,
- Göçmen kadınların kadına yönelik şiddetle mücadele mekanizmalarında maruz kaldıkları ayrımcılığı ortadan kaldırmaya yönelik politikaların geliştirilmesi gerekmektedir.

DEPREMDEN ETKİLENEN BÖLGEDE KADINA YÖNELİK ŞİDDETLE MÜCADELE MEKANİZMALARI

15-19 EYLÜL 2025



Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı
Kocatepe Mah. Cumhuriyet Cad. Cumhuriyet Apt.
No:17 Kat:5 D:11 Beyoğlu İstanbul Tel: (0212) 292 52 32
www.morcati.org.tr

✕ [morcativakfi](https://www.morcativakfi.org.tr)

▶ [Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı](https://www.youtube.com/morcati)

f [MorCatiVakfi](https://www.facebook.com/MorCatiVakfi)

📷 [morcati_vakfi](https://www.instagram.com/morcati_vakfi)

📄 [morcativakfi](https://www.morcativakfi.org.tr)